

ПРОБЛЕМАТИКА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЛІЗИНГОВИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

Стригун Мар'яна Миколаївна

Студентка 4 курсу факультету соціології і права НТУУ «КПІ»

Науковий керівник:

Цирфа Г.О.

доцент факультету соціології і права НТУУ „КПІ”

На сучасному етапі розвитку суспільства взагалі і нашої країни зокрема, надзвичайно актуальним і необхідним є підвищення економічного рівня за рахунок фінансування реального сектору економіки, завдяки точному врегульованому і адаптованому до сучасних умов законодавству. Однією із найперспективніших галузей на фінансовому ринку є лізинг з його складною економічною побудовою, але з вигідними та дієвими наслідками його застосування.

Відповідно до Закону України «Про фінансовий лізинг», лізинг визначається як підприємницька діяльність, яка спрямована на інвестування власних чи залучених фінансових коштів і полягає у наданні лізингодавцем у виключне користування на визначений термін лізингоодержувачу майна, що є власністю лізингодавця або набувається ним у власність за дорученням і погодженням із лізингоодержувачем у відповідного продавця майна, за умови сплати лізингоодержувачем періодичних лізингових платежів.[1]

Але незважаючи на активне формування ринкової економіки в Україні, лізинговий ринок має досить широке коло проблем, при вирішенні яких в перспективі можливо здійснити його високий розвиток для ефективності виробництва та активізування інвестиційного процесу.

Для країн з розвинутою економікою лізинг або кредит-оренда має велике значення тому, що створення потужних підприємств з інноваційними технологіями та новітнім обладнанням є істотним кроком до підвищення міцності та економіки країни взагалі. На даному етапі розвитку України і в майбутньому лізинг може виконувати ефективне сприяння у розвитку агропромислового комплексу, авіабудівельної промисловості, транспорту, а також, в сфері екологічного захисту. В цілому він може стати значним

поштовхом до стимулювання малого і середнього бізнесу, а, отже, й економіки загалом.

Для створення більш прозорої та дієздатної складової частини сучасного ринку капіталів – ринку лізингових послуг – є необхідність міцного підґрунтя для його розвитку, тобто досконалої і сприятливої нормативно-правової бази, яка б, у свою чергу, забезпечила ефективність функціонування лізингової діяльності.

Наразі, в законодавчих актах нашої держави існують прогалини в регулюванні лізингу, як надійного і досить дешевого ринку даних послуг, є також і низка інших причин у зв'язку з якими, лізинг функціонує не в повному обсязі.

Наприклад, в ЗУ «Про оподаткування прибутку підприємств» від 28.12 1994 року, лізинг розглядався як тотожність оренді. Закон України «Про лізинг» від 16.12 1997 року тільки узаконив такий вид діяльності як лізинг. Цивільний Кодекс України також ототожнює лізинг з орендою, хоча в законі ці поняття вже чітко розмежовані. Господарським Кодексом України прописані основні поняття лізингу лише в сфері господарювання. Закон України «Про приєднання України до Конвенції УНІДРУА про міжнародний фінансовий лізинг» від 11.01 2006 року визначив принципи застосування лізингу в Україні згідно з міжнародними положеннями, але для цього необхідне поширення інформації про лізинговий ринок нашої держави, лізингові компанії України, їх досвід роботи на міжнародному ринку.

ЗУ «Про фінансовий лізинг» від 11.12.2003 року є основним нормативно-правовим актом, що встановлює правові засади здійснення лізингової діяльності, але законодавець не вказує на ознаки фінансового лізингу і не визначає оперативний лізинг взагалі.

Суттєвими недоліками є також недосконалість податкового законодавства в сфері лізингування: відсутність податкових пільг для лізингових компаній, відсутність спрощеної процедури повернення майна. Існує і нерегульованість в амортизаційній політиці держави, яка встановлює нижню межу терміну лізингу, що не відповідає практичному користуванню об'єктами лізингу.

Захистом прав лізингодавців є, зокрема, нотаріальне посвідчення лізингових договорів, але з іншого боку – це є і проблемою, бо несе фінансове навантаження, оскільки вартість державного мита на сьогодні становить 5% від всієї суми, вказаних договором, операцій.

Не менш важливим є той факт, що більшість підприємств, на основі неповного відображення достовірної інформації, сприймають лізингові компанії лише як посередників, що займаються кредитними операціями і отримують, в результаті, власний прибуток. Цей психологічний аспект також стає перешкодою на шляху до розвитку і вдосконалення лізингу в Україні.

Отже, проаналізувавши стан лізингового ринку в Україні, зрозуміло те, що на сучасному етапі розвитку економіки країни, лізинг може бути імпульсом, який допоможе прогресу економічного сектору країни, якщо прогалини, що існують на даний момент в законодавчій базі, будуть усунуті. Законодавство України у сфері лізингових відносин є недосконалим, державна підтримка цієї сфери не здійснюється у відповідному обсязі, тому слід звернути увагу на створення нормативно-правової бази, яка була б спрямована на вдосконалення даного питання, відповідає сучасним реаліям нашого ринку й була адаптована для досить простого використання суб'єктами господарювання.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про фінансовий лізинг» від 11.12.2003 року